

Proloog

De vrieskou omhult haar zodra ze op het balkon stapt. De zon is nog niet op en over de sneeuw in het dal beneden haar hangt een blauwige gloed. Ze recht haar stramme rug en ademt een paar keer diep in en uit. Kon ze de berglucht maar in haar longen opslaan wanneer ze van hier vertrekt. Tachtig jaar is ze nu en toenemende lichamelijke ongemakken hebben haar doen besluiten pension Tannenhof, haar levenswerk dat ze al vijftig jaar runt, van de hand te doen. Gelukkig meldde zich al snel een koper. Het Nederlandse echtpaar Van Merwede wil Tannenhof overnemen en er een bed and breakfast van maken, dat schijnt tegenwoordig heel populair te zijn. Ze juichte het idee toe omdat het pand in dat geval zijn functie als gastenverblijf zou behouden, maar relatieproblemen bij de Van Merwedees zorgden ervoor dat de koop niet doorging. Toen de vrouw van het stel daarna vroeg of zij het huis mocht huren, stemde ze

daarmee in, ook al zou het de verkoop bemoeilijken. Dat ze erin is geslaagd het pand alsnog voor een mooi bedrag aan een beleggingsfirma te verkopen, voelt als een welverdiend cadeau voor haar oude dag. Vanmiddag draagt ze de sleutel over aan de notaris van de kopende partij en daarna begint haar nieuwe leven.

Ze huivert in haar ochtendjas en richt haar blik nog eenmaal op de vertrouwde omgeving. 'Jullie zitten in me, ik neem jullie met me mee, waar ik ook ga,' zegt ze hardop tegen de bergen die zo lang het decor vormden van haar leven. Ze draait zich om en gaat naar binnen, frons als ze op het scherm van haar opengeklapte laptop ziet dat er een nieuwe e-mail is binnengekomen. Wat is dat toch steeds voor onzin? Wat moeten ze van haar? Met tegenzin opent ze het bericht. *Dit is je laatste kans om mee te werken. Zo niet, dan draag je de gevolgen nog heel lang met je mee!*

Ze snuift verontwaardigd. Denkt degene die haar de afgelopen week met meerdere mails heeft bestookt echt dat ze het huurcontract zal ontbinden? Waarom zou ze dat doen? Trouwens, nu het huis is verkocht, is het niet meer aan haar. De nieuwe eigenaar heeft het pand met onderhuur gekocht.

Op haar vraag waarom ze haar huis niet zou mogen verhuren, is ook nooit een passend antwoord gekomen. Het enige wat ze te horen kreeg, was dat het niet

aan mevrouw Van Merwede mocht worden verhuurd. De eerdere mails heeft ze naast zich neergelegd, hoewel de toon steeds onplezieriger werd. Nu spreekt er zelfs ronduit dreiging uit. Nou ja, nog even en ze laat dit alles achter zich. Ze twijfelt alleen of ze de huurster wel of niet op de hoogte moet brengen. Kennelijk is iemand niet gediend van haar komst.

Beneden klinkt de voordeurbel. Ze werpt fronsend een blik op de keukenklok, ziet dat het zeven uur is en besluit te gaan kijken wie er heeft aangebeld.

Zodra ze de deur van het slot heeft gehaald en haar neus voorzichtig om het hoekje steekt, weet ze dat het een verkeerde beslissing was. Met kracht wordt de voordeur naar binnen geduwd en direct staat er een in het zwart geklede, gemaskerde man in de gang. In zijn linkerhand houdt hij een honkbalknuppel vast waarmee hij vervaarlijk heen en weer zwaait. In haar keel borrelt een gil op die uit pure angst blijft steken.

‘Ik geloof dat je nog niet helemaal begrijpt wat er van je verwacht wordt.’ De beschaafde manier waarop de woorden worden uitgesproken zijn zo in tegenpraak met de dreiging die van de man uitgaat dat het haar in verwarring brengt. ‘Waren de mails niet duidelijk genoeg?’ Het laatste woord gaat vergezeld van een harde slag tegen het hout van de voordeur. Ze krimpt ineen. ‘Nou?’ Een nieuwe klap, weer tegen het hout.

‘I- i- ik.’ De zenuwen die door haar lijf gieren laten haar stotteren. ‘Ik kan er niets aan doen; het huis is niet langer mijn eigendom.’

De man komt verder de gang in en sluit de deur zorgvuldig achter zich. Van achter twee gaten in het masker kijkt hij haar met kille blik aan. ‘Jammer dan. Evengoed wordt dit huis niet aan haar verhuurd.’ Hij tikt met de honkbalknuppel ongeduldig in de palm van zijn gehandschoende rechterhand.

Dan, volkomen onverwacht, haalt hij uit en raakt haar op haar onderarm. Ze gilt en grijpt de arm vast. Pijnscheuten schieten door haar lijf, ze hapt naar adem. Het wordt licht in haar hoofd en ze wankelt op haar benen. ‘Naar boven,’ blaft de indringer haar toe. Rillend van kou en ellende en met een onderarm die in brand lijkt te staan, strompelt ze de trap op, bereid om alles te doen wat deze gek van haar wil.

Op de verdieping duwt de man haar het toilet in en beveelt haar zichzelf op te sluiten. Ze is te bang om te protesteren, neemt plaats op de deksel van de toiletpot en draait de deur op slot. Dan is het of de hel losbreekt. Er klinkt glasgerinkel en ze hoort harde knallen, alsof er met grof geweld tegen voorwerpen wordt geslagen. Gekletter van metaal, de pannen in de keuken? Nog meer gerinkel, hout dat versplintert. Wat gebeurt er toch allemaal?

Ze vouwt haar trillende handen ineen voor een gebed. Lieve God, laat zijn woede mij alsjeblieft verder bespaard blijven.

Na een eindeloos lijkende tijd stopt het lawaai net zo abrupt als het begonnen is. ‘Vanmiddag lever je de sleutel in bij de notaris zoals afgesproken,’ zegt hij door de deur heen. ‘Maar geen woord over wat hier gebeurd is, hoor je me? Geen woord – of anders...’ Ze vliegt overeind als er een harde slag tegen de deur volgt. Trillend wacht ze af of ze nog iets hoort, maar als alles stil blijft waagt ze het om de deur voorzichtig te openen.

Enmaal buiten slaat ze haar hand ontzet voor haar mond. Om haar heen is een ravage aangericht. Meubilair ligt op zijn kant en is kort en klein geslagen, de douchedeur in de badkamer is aan gruzelementen, in een andere badkamer is de wastafel van de muur gerukt en ligt in brokken op de stenen vloer. In de keuken is het serviesgoed gesneuveld en vertoont het keukenblad barsten. Ze hoort water stromen en sleept zichzelf de trap op naar de bovenste verdieping. In de gastenbadkamer staat de badkraan open en het water zoekt inmiddels zijn weg naar buiten. Ook hier zijn vernielingen aangericht, maar minder dan beneden. In een slaapkamer is het matras aan flarden gesneden en zijn de gordijnen met rails en al van het plafond

gerukt. Verbijsterd kijkt ze om zich heen. Wie is hiervoor in godsnaam verantwoordelijk? Haar hart gaat uit naar de vrouw die hier haar bed and breakfast wil beginnen. Ze kan zich haar ontredde-ning nu al voorstellen en haar gevoel voor rechtvaardigheid zegt haar dat ze haar moet waarschuwen. Dan denkt ze aan de overdracht vanmiddag bij de notaris en aan haar nieuwe appartement, dat ze met de opbrengst van het pensioen heeft kunnen kopen – en besluit te zwijgen.

Hoofdstuk 1

Mam, papa appt dat hij over twee weken naar ons toe wil komen. Kan dat?

Direct voelt Katja van Merwede rode vlekken in haar nek opkomen. Het is toch niet te geloven? Ze zijn nauwelijks uit Nederland vertrokken of meneer heeft er zijn plasje alweer overheen gedaan. ‘Dat weet ik nog niet, lieverd,’ zegt ze veel kalmer dan ze zich voelt. Haar dertienjarige dochter Myrthe heeft nog net een zitplaats gevonden op de achterbank tussen alle bagage waarmee de auto tot aan het dak is volgestouwd. ‘We zijn nog onderweg, laten we nou eerst maar eens zien dat we aankomen.’

Op de rijdersstoel begint de elfjarige Rowan meteen onrustig te bewegen. ‘Wat is er dan, mam? Is er iets niet goed?’

‘Er is helemaal niets, maar we moeten nog een heel eind rijden – dat weet je toch wel van de vorige keren dat we naar Oostenrijk gingen? En het kan gaan

sneeuwen, waardoor we er langer over doen.’

Katja probeert niet te denken aan de monsterfile van twee weken geleden richting München toen het verkeer op de snelweg urenlang muurvast stond. Niet dat die situatie zich snel zal herhalen. Het verkeer beweegt zich nu, aan het einde van de kerstvakantie, juist in tegengestelde richting. Maar sneeuwval kan natuurlijk alsnog voor flinke oponthoud zorgen.

‘Maar wat moet ik nou tegen papa zeggen?’ klinkt Myrthes stem weer van de achterbank.

Dat hij de pest kan krijgen. ‘We laten hem nog weten of hij over twee weken al terecht kan in de bed and breakfast. Ik kan het nu onmogelijk zeggen.’ Ze weet donders goed wat de uitkomst gaat zijn, maar het laatste waar ze zin in heeft is een discussie tijdens het rijden, waarbij ze toch altijd licht gespannen is. Het vleugje schuldgevoel omdat ze niet helemaal eerlijk is, drukt ze weg. Het is toch ook onzinnig dat haar bijna ex-man nu al over langskomen begint? Hij heeft de kinderen de afgelopen twee weken nota bene bij zich gehad, waardoor Katja zowel Kerstmis als oud en nieuw zonder hen heeft doorgebracht. ‘En anders zien jullie hem weer met de voorjaarsvakantie.’

‘Maar dat duurt nog...’ Rowan telt op zijn vingers. ‘Zeven weken. Dat is hartstikke lang.’

‘Dat valt best mee, je zult zien dat de tijd voorbijvliegt.’

Rowan vouwt zijn armen stuurs over elkaar. ‘Ik vind het niet leuk dat we papa zo lang gaan missen. Waarom moeten we nou naar Oostenrijk verhuizen?’

‘Jij wilt toch ook iedere dag kunnen skiën?’ zegt Myrthe voor Katja kan antwoorden. Rowan knikt. ‘Nou dan!’

Katja besluit het erbij te laten. Telkens als ze zich de afgelopen weken afvroeg waarom ze zich in hemelsnaam een verhuizing naar het buitenland op de hals haalde, hield ze zichzelf voor dat het voor de kinderen een geweldige kans is om hun skitalent te ontwikkelen. Alleen dat was al reden genoeg om het vertrek door te zetten. Dat ze daardoor nu ook op weg is naar de man van wie ze hoopt dat hij haar nieuwe liefde zal worden, is alleen maar een prettige bijkomstigheid. Ze werpt een blik op de loodgrijze lucht, waaruit het ieder moment kan gaan sneeuwen. Nauwelijks heeft ze het gedacht of de eerste vlokken dwarrelen naar beneden. In de kofferbak ligt een set sneeuwkettingen; ze hoopt vurig dat ze die niet nodig heeft.

Twee uur later stoppen ze om wat te eten. De dreigende sneeuwbus is beperkt gebleven tot enkele vlokken en de reis gaat sneller dan Katja vooraf durfde te hopen. Ze heeft thuis broodjes belegd en tijdens een tankbeurt voor ieder een flesje frisdrank gekocht. Na het eten halen de kinderen een bal uit de auto om op

een naast de parkeerplaats gelegen grasstrook te voetballen. Katja loopt zelf een beetje doelloos heen en weer en controleert voor de zekerheid of de koffer op het dak nog goed is afgesloten. Zowel de dakkoffer als de auto zitten afgeladen vol. Niet alleen met kleding en allerlei persoonlijke spullen die de eerste weken onmisbaar zijn, maar ook met de skiuitrusting van de kinderen. Twee paar slalomski's, een paar poederski's, trainingsski's, verschillende skibrillen, helmen met en zonder beugel, een thermo *back protector*, beenkappen, wedstrijdpakken – ze zeult het allemaal mee.

Over anderhalve week zal een vrachtwagen nog meer ski's en de rest van hun spullen brengen. Tot dan moeten ze zich behelpen met wat de vorige eigenaar van pension Tannenhof heeft achtergelaten. De stoffige naam is een van de eerste dingen die zal verdwijnen, zo neemt Katja zich voor. Ze overweegt haar bed and breakfast simpelweg Zillertal te noemen en in haar hoofd heeft zich al een reclameslogan voor op haar website gevormd: **ZIN IN ZILLERTAL.**

Wanneer ze ervan overtuigd is dat de dakkoffer nog stevig vastzit, kondigt ze aan dat het tijd wordt om te plassen en verder te rijden. Net voor ze de motor wil starten, krijgt ze een appje van Dietmar, die vraagt hoelang hij nog moet wachten voor hij haar als nieuwe landgenoot kan verwelkomen. Het vooruitzicht dat

ze hem vanavond weer zal zien, brengt een glimlach rond haar lippen. *Heel snel, ik kan niet wachten*, appt ze voor ze wegrijdt.

Ze ontmoette Dietmar Eckhardt begin vorig jaar tijdens een van de vele skiwedstrijden van haar kinderen. Zij was er als begeleidende ouder aanwezig, hij als skileraar van de Oostenrijkse deelnemers. Die winter kwamen ze elkaar gedurende de competitie regelmatig tegen en na elkaar een paar keer kort te hebben gesproken, raakte ze langzaam bevriend met de goedlachse blonde krullenbol met de hazelnootkleurige ogen. Afgelopen najaar, toen ze een avondje vrijaf had als begeleider van haar eigen kinderen en de andere kinderen waarmee ze op trainingskamp waren, sprak ze met Dietmar af in de Pizz Pub in Fügen, de place to be voor après-ski. Het werd een erg gezellige avond, die eindigde in Dietmars appartement. Sindsdien onderhouden ze een app-relatie en nu ze in Oostenrijk komt wonen, moet duidelijk worden of het tussen hen serieus is. In ieder geval wordt Dietmar de trainer van Myrthe en Rowan, want hij is verbonden aan de skischool waar ze hun lessen gaan volgen.

Het is toch gaan sneeuwen en op de weg voor hen gloeien talloze remlichten op. Ook Katja's voet gaat naar het rempedaal en al gauw staan ze stil. Ze slaakt

een bijna onhoorbare zucht. Het ging zo lekker vlot, ze hoeven nog maar een kleine honderd kilometer tot de Oostenrijkse grens.

‘Even wachten tot de sneeuw stopt, daarna kunnen we weer verder,’ zegt Rowan optimistisch. Katja hoopt dat hij gelijk krijgt. Voor hen is het verkeer helemaal tot stilstand gekomen en er lijkt geen beweging in te zitten. Een kwartier later staan ze nog steeds op dezelfde plek.

‘Wat zou er zijn?’ vraagt Rowan, zijn neus tegen het zijraam gedrukt. ‘Waarom rijden we niet?’

‘Zo hard sneeuwt het nou ook weer niet,’ vindt Myrthe.

‘Ik weet het niet, jongens. O, wacht, verkeersinformatie.’ Katja zet het volume harder en terwijl ze luistert, ontsnapt haar bijna een hartgrondige vloek. Verderop is een vrachtwagen geschaard en twee van de drie rijbanen zijn geblokkeerd. ‘Dit gaat nog wel even duren, ben ik bang, er staat een vrachtauto dwars op de weg. Nou ja,’ vervolgt ze, en ze probeert optimistisch te klinken, ‘gelukkig heb ik daarstraks het een en ander bij het tankstation gekocht, dus omkomen van honger en dorst zullen we niet.’

‘Ik moet wel plassen,’ zegt Myrthe.

‘Wat?’ Met een ruk draait Katja zich om. ‘Hoe kan dat nou, je bent toch bij het benzinstation geweest?’

Myrthe haalt haar schouders op. ‘Er kwam niets.’

‘Jemig, dat is niet handig.’ Katja’s blik gaat naar de rij auto’s en vrachtwagens links én rechts van haar. ‘Voorlopig zul je het moeten ophouden.’

Myrthe gromt iets over een natte plek, waarop Rowan in de lach schiet. ‘Ik heb dorst,’ verkondigt hij en hij reikt meteen naar de tas met proviand.

‘Afblijven! Niemand drinkt meer iets tot we weer naar de wc kunnen.’

Er daalt een stilte neer. Buiten dwarrelen de sneeuwvlokken langs een steeds donkerder wordende lucht naar beneden.

‘Ik moet nu toch echt wel heel nodig – en ik heb het koud,’ meldt Myrthe een uur later op klagelijke toon. Katja voelt zelf ook de kou langs haar benen steeds verder omhoogkruipen. De motor heeft ze al een poos geleden uitgeschakeld om te voorkomen dat de accu leegloopt.

‘Mijn telefoon heeft honger, kun je hem even voeden?’ Rowan drukt haar zijn mobiel in handen.

Normaal glimlacht Katja om zijn manier van uitdrukken, maar nu niet. ‘Nee lieverd, dat gaat natuurlijk niet. Daarvoor moet de motor draaien.’

‘Zet hem aan dan!’

Gealarmeerd door Rowans dreigende toon, zegt

Katja zo kalm mogelijk: ‘Dat gaat helaas niet, dan komen we straks zonder stroom te staan en start de auto niet meer.’

‘Maar ik wil verder spelen.’

‘Je zult moeten wachten tot we weer rijden.’

‘Nee! Ik wil dat je hem nu oplaadt.’ Driftig trekt Rowan aan Katja’s arm.

Beheerst haalt Katja zijn hand weg en legt hem op zijn been. ‘Het gaat niet, Rowan, je moet geduld hebben.’

‘Kappen, kleuter,’ roept Myrthe op treiterige toon.

Direct zit Rowan achterstevoren op zijn stoel en probeert zijn zusje te slaan. Die verdedigt zich en raakt haar broertje vol op zijn neus. Rowan brult het uit en pas na veel moeite lukt het Katja om hem een beetje tot bedaren te brengen. ‘Ik wil naar hui-uis. Naar papa,’ zegt hij zielig huilend.

Opeens zitten de tranen Katja ook hoog. Kijk haar hier nou alleen staan, met twee ongelukkige kinderen, midden op een donkere Duitse snelweg. Het voelt zó niet goed.

‘Verdomme, Ralph van Merwede, dit is jouw schuld!’ sist ze tussen haar tanden.

Hoofdstuk 2

Amper een jaar eerder besloten Ralph en Katja om naar Oostenrijk te emigreren. Hun beide kinderen deden al enkele jaren aan skiracen en ze waren daarin niet alleen fanatiek, ze bleken ook erg talentvol te zijn. Vooral Rowan, die de topsport-status van het NOC/NSF heeft.

Het begon allemaal jaren eerder met een dagje Snowworld in Zoetermeer. Tijdens de kerstvakantie waren de kinderen er met de buitenschoolse opvang naartoe gegaan en hadden ze er een halve dag skiles gekregen. Vol enthousiasme kwamen ze thuis en al gauw haalden ze hun vader over nog een keer te gaan, terwijl Katja pretendeerde vanwege haar werk niet mee te kunnen.

Na die keer waren Rowan en Myrthe niet meer te houden en ze zeurden net zo lang bij hun ouders tot ze lessen mochten volgen. Het was het begin van hun verslaving aan sneeuw en snelheid. De skisport kreeg

een prominente plaats in hun leven en ze brachten vele uren door op de baan in Zoetermeer, om in de eerstvolgende kerstvakantie naar Oostenrijk af te reizen en daar hun techniek in de echte sneeuw te verbeteren.

In Nederland werkten ze aan hun fysieke conditie en volgden ze lessen, maar in Oostenrijk maakten ze skitechnisch gezien de grootste vorderingen. Als het maar even mogelijk was, waren Ralph en Katja en hun kinderen er te vinden. In het seizoen dat de kinderen in de Nederlandse competitie, die zich deels ook in Oostenrijk afspeelt, gingen meedoen, werd het te veel voor de ouders om steeds mee te gaan. Gelukkig hoefde dat ook niet, vanuit de skivereniging reed er een bus met trainers en wisselende ouders naar Oostenrijk om de jonge talenten te begeleiden. De kinderen kregen daarvoor vrij van school en naast wedstrijden skiën en trainen stond ook huiswerk maken in de agenda. Bij elkaar was het een druk programma, dat veel van iedereen vergde.

Op een dag sprak Ralph uit wat Katja zelf ook al had bedacht: Rowan en Myrthe brachten inmiddels zoveel tijd in Oostenrijk door dat ze er net zo goed konden gaan wonen. Het zou de trainingsmogelijkheden enorm verruimen en hoe langer ze erover nadenkten, hoe meer ze zelf ook zin kregen in een verhuizing naar het buitenland.

Het vinden van een geschikt pand stelde hun doorzettingsvermogen behoorlijk op de proef. Of de prijs was veel te hoog of het object verkeerde in zo'n slechte staat dat slopen nog de beste optie leek. Pas na lang zoeken op makelaarssites vond Ralph in het Zillertal een betaalbaar pand waar Katja een bed and breakfast in zou kunnen beginnen en vanwaaruit hij een bedrijf als zelfstandig loodgieter kon opzetten. Ook bood het voldoende kamers om er, naast de gasten, zelf te gaan wonen. Pension Tannenhof was weliswaar oud, maar het was solide gebouwd en na aankoop zou er voldoende budget overblijven voor een flinke verbouwing.

Om persoonlijke redenen was Katja liever ergens anders in Oostenrijk gaan wonen, maar Ralph was zo enthousiast dat ze instemde met een bezichtiging en tijdens het bezoek aan het pand raakte ze er helemaal verliefd op. De sfeer binnen beviel haar, de ligging boven Fügen was prachtig en het was groot genoeg om al hun plannen te realiseren. Ze besloten samen ervoor te gaan en brachten een bod uit.

De aankoop was bijna rond, en in Katja's beleving keken ze allemaal uit naar de emigratie, toen bleek dat Ralph zijn oog op iets anders had laten vallen. Iets wat jonger was dan zij, met lange benen, bruin haar en een jaloersmakende voorgevel.

In één klap was de droom van de gezinsverhuizing uiteengespat.

De kinderen waren zwaar teleurgesteld, en dat nam Katja Ralph misschien nog wel het meest kwalijk. Eerst voelde ze zich stuurloos en wist ze niet wat te doen, maar eenmaal over de schok van Ralphs ontrouw heen, besloot ze dat zij en de kinderen dan maar zonder hem moesten gaan.

De aankoop van het pand was van de baan omdat Ralph in hun huis in Nederland bleef wonen. De helft van de overwaarde die erin zat leverde weliswaar een aardig bedrag op, maar zonder inkomen en dus geen mogelijkheid om een hypotheek af te sluiten, moest ze van de aankoop afzien. Maar ze had haar zinnen op Oostenrijk gezet en nam contact op met de eigenaresse, die bereid bleek het huis te verhuren. Het zou op de markt blijven voor verkoop, maar dan met haar als huurder erin. Het was een uitkomst waar ze niet van had durven dromen en ondanks de grote stap om alleen met de kinderen te emigreren, nam ze hem.

Katja slaakt een zucht. De woorden dat papa bij hen zou zijn als hij zich niet zo misselijk had gedragen, liggen op het puntje van haar tong. Manhaftig slikt ze ze in. Van haar horen de kinderen niets slechts over hun vader, zo heeft ze zich voorgenomen. Als Rowan

weer is gekalmeerd, laat ze hem toch wat drinken en als hij ook een koek mag pakken, slaat zijn stemming weer om.

‘Hoelang staan we hier nou nog?’ vraagt Myrthe. ‘Ik pies bijna in mijn broek.’

‘Het kan nooit lang meer duren. Die vrachtwagen zal inmiddels toch wel zijn weggetakeld?’ Katja pakt haar mobiel om naar de verkeersinformatie te zoeken als ze opeens een ijskoude windvlaag in haar nek voelt. ‘Wat doe je?’ roept ze geschrokken en ze draait zich om.

Myrthe heeft haar gordel los geklikt en is bezig uit de auto te stappen, een toiletrol in de hand.

‘Ja doei, plassen natuurlijk.’

Voor Katja haar kan tegenhouden, verdwijnt ze al tussen twee auto’s rechts van hen.

De pagina van de verkeersdienst is geladen en ze leest dat de weg weer vrij is. Nog geen minuut later lichten opeens de achterlichten van de auto’s voor hen op. Overal om hen heen worden motoren gestart.

‘We gaan rijden,’ roept Rowan juichend.

O god! Waar is Myrthe? Katja geeft de claxon een hengst. Direct wordt haar actie overgenomen; er wordt driftig getoeterd en tot Katja’s afgrijzen komt de rechterrij auto’s al in beweging. Voor haar staat het nog stil, maar hoelang nog? Daar heb je het al, ook

de middelste rij wagens gaat rijden. Wanhopig kijkt ze naar rechts, waar de auto's alweer een flinke vaart hebben. Dan ziet ze Myrthe op de vluchtstrook staan, de toiletrol onder haar arm geklemd. Haar hart schakelt meteen in de hoogste versnelling. Als Myrthe nou maar niet probeert over te steken! Sowieso staat ze daar levensgevaarlijk – en ze draagt ook al geen reflectievest. Katja kreunt en probeert met gebaren duidelijk te maken dat Myrthe daar weg moet gaan. Naar achteren, wijst ze. Een auto rijdt rakelings langs het meisje heen. Katja gilt en Rowan doet met haar mee. Myrthe springt achteruit en klimt vlug over de vangrail heen. Het wegdek voor Katja is inmiddels leeg en achter haar wordt achter elkaar geclaxonneerd. De koplampen van haar achterligger bewegen zich in haar richting.

‘Rijden, mam, anders botsen we,’ roept Rowan in paniek.

Er zit niets anders op. Na een laatste wanhopige blik op Myrthe trapt Katja het gaspedaal in. Vaart maken moet ze, wil ze zonder gevaar op de rechterrijbaan kunnen komen.

‘Laten we Myrthe achter?’ vraagt Rowan met ongelooft in zijn stem.

‘Nee, natuurlijk niet. Zo gauw ik kan, ga ik naar rechts en de vluchtstrook op.’ Ze zet haar richting-

aanwijzer aan, maar de auto's rijden dicht op elkaar en de bestuurders zijn niet van plan haar ertussen te laten. 'Verdomme!' Gefrustreerd daalt haar vuist neer op de claxon. Dan draait ze haar stuur rücksichtslos naar rechts en dringt net zo lang aan tot iemand wel op zijn rem moet trappen om een botsing te vermijden. Ze duikt het afgedwongen gaatje in en zet direct koers richting vluchtstrook. Degene die haar voor moest laten gaan toetert en seint met zijn lichten. 'Ja ja,' mompelt ze, 'ik weet het, het verdient geen schoonheidsprijs.'

Zodra ze stilstaan, schakelt ze de alarmlichten in en stappen zij en Rowan aan de bijrijderskant uit. Snel klimmen ze over de vangrail. Daar tuurt ze in de richting waar Myrthe zich moet bevinden, maar behalve de minuscule lichtjes van het tankstation helemaal in de verte valt er niets te zien. Wat moet ze doen? Heeft Myrthe haar telefoon bij zich?

'Waar ben jij?' gilt Myrthe direct nadat ze de oproep heeft aangenomen.

'Ik sta op de vluchtstrook verderop. Ben je oké?'

'Wat denk je zelf?' klinkt het ijsig.

'Luister, ik loop terug en jij loopt mij tegemoet. Als we alle twee vlak achter de vangrail blijven, komen we elkaar vanzelf tegen. Hallo?' Verbaasd kijkt Katja naar haar telefoon. Myrthe heeft de verbinding verbroken.

Als Katja opnieuw belt, klinkt de voicemail. Ze besluit toch maar te vertrekken in de hoop dat Myrthe haar bevel opvolgt. Nadat ze de auto heeft afgesloten gaat ze met Rowan op weg. Katja schakelt de lamp op haar telefoon in. Ze belt Myrthe nog een paar keer, maar haar oproepen blijven onbeantwoord. Een ijzige wind blaast om hen heen.

‘Ik heb het zo koud,’ zegt Rowan klappertandend. Katja let even niet op waar ze loopt en struikelt. Ze kan zich nog net staande houden tegen de vangrail. Ze slaat haar arm om Rowan heen en zo lopen ze verder. Hoelang moeten ze nog tot ze Myrthe tegenkomen?

Vanuit het niets doemt ze ineens voor hen op. ‘O meisje toch!’ Katja slaat haar armen om haar heen. ‘Is alles goed met je? Ik ben me rot geschrokken.’

‘Niet te geloven!’ Myrthe spuugt haar woorden bijna uit. ‘Een moeder die zomaar bij haar kind wegrijdt.’ Ze rukt zich los uit Katja’s omhelzing en loopt door.

‘Wacht even, jij bent zonder mijn toestemming de auto uit gegaan.’ Katja haast zich achter Myrthe aan, die er flink de pas in heeft.

‘Ja, en? Ik had al een paar keer gezegd dat ik nodig moest, maar jij deed niks. Lekkere moeder ben jij!’ Myrthe haalt haar oortjes uit haar jaszak en stopt ze in haar oren.

Inwendig kookt Katja, maar voor nu laat ze haar

dochter maar. Ze pakt Rowan bij de hand en samen lopen ze achter Myrthe aan naar de auto.

Stilzwijgend rijden ze voort tot de eerste afslag naar een wegrestaurant. Binnen slaat de warmte hen even later tegemoet. ‘Jullie mogen nemen waar je zin in hebt,’ zegt ze bij het buffet. Myrthe snuift minachtend, maar Rowan begint enthousiast te verzamelen. Katja loopt eerst keurend rond voor ze haar blad vult. Er zijn zoveel lekkere dingen om uit te kiezen dat ook Myrthe de verleiding niet kan weerstaan. Uiteindelijk staan ze met drie afgeladen dienbladen bij de kassa, waar Katja even slikt als ze bijna vijftig euro moet aftikken. De eerste tien minuten is er geen ander geluid te horen dan dat van etende en drinkende mensen. Rowan schuift als eerste zijn dienblad weg met de verzuchting dat er echt niets meer bij kan. Zijn pizzapunt is onaangeroerd gebleven en van de patat is de helft nog over. ‘Geeft niks, we vragen een zakje en nemen het mee.’

‘Mam, doe normaal! Je gaat toch zeker geen doggybag vragen.’ Myrthe rolt dramatisch met haar ogen.

Katja haalt haar schouders op. ‘Waarom niet? Het heeft me genoeg gekost.’

‘O?’ Myrthes wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Is vijftig euro al te veel om je schuldgevoel af te kopen?’

‘Mijn schuldgevoel? Waarover zou ik me schuldig moeten voelen?’

‘Je reed weg; je liet me daar zomaar staan.’

‘Ho jongedame.’ Katja steekt bezwerend haar hand op. ‘Jij bent zonder toestemming de auto uit gegaan. Ik kon er niets aan doen dat bijna op hetzelfde moment het verkeer weer op gang kwam.’

‘Het was stom van je,’ zegt Rowan tegen zijn zus. ‘Je had wel dood kunnen gaan.’

‘En waar bemoei jij je mee? Ik deed het bijna in mijn broek, ja? Ach, jullie zijn toch twee handen op een buik. Ik hoor er niet bij, dat is altijd al zo geweest.’ Katja opent haar mond om te protesteren. ‘Nee, ontken het maar niet, het is zo,’ bijt Myrthe haar nog toe voor ze haar telefoon pakt en een toets indrukt. Blijkbaar staat het toestel op de luidspreker, want Katja hoort hem een paar keer overgaan voor Ralphs stem opgewekt zegt: ‘*Angel*, wat leuk dat je belt! Hoe gaat het, zijn jullie al aangekomen?’

‘Nee, we zitten in een wegrestaurant. Weet je wat er gebeurde?’ Omstandig vertelt Myrthe het verhaal aan haar vader. ‘Ik kon het gewoon niet langer ophouden en terwijl ik nog niet eens terug was, ging mama rijden. Stond ik daar aan de kant van de weg met een wc-rol in mijn handen. Ze reed gewoon weg hè!’ Triomfantelijk kijkt Myrthe Katja aan. Nu zal je het horen, zegt haar blik.